Anna Brightová
Pozorovatelka

Pozorovatelka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Brightová

Pozorovatelka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pozorovatelka

Anna Brightová

COOBOO

Přeložila Kateřina Stupková

Copyright © 2019 by Anna Bright
Translation © Kateřina Stupková, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-899-6
ISBN e-knihy 978-80-7544-928-3 (1. zveřejnění, 2019)

Wadeovi, který mě naučil dýchat.
Vždycky se o tebe můžu opřít.

Il estoit une fois un Gentil-homme qui épousa en secondes nopces
une femme,
la plus haütaine et la plus fiere qu'on eut jamais veuë…
Le Mari avoit de son costé une jeune fille,
mais d'une douceur et d'une bonté sans exemple, elle tenoit cela
de sa Mere, qui estoit la meilleure personne du monde.

Cendrillon ou, La Petite Pantoufle de Verre

Bylo nebylo, žil jednou jeden šlechtic,
který se podruhé oženil s tou nejpovýšenější
a nejnamyšlenější ženou mezi všemi…
Manžel měl také dceru, děvče plné nedostižné
něžnosti a dobroty. Tyto vlastnosti podědila po své matce,
která byla tím nejčistším stvořením na světě.

Popelka aneb *Skleněný střevíček*

1

POTOMAC: STROMOVÁ SÍŇ

Každé *bylo nebylo* vždycky začíná během večerů, jako byl ten dnešní.

V korunách stromů, které prorůstaly mramorovou podlahou Stromové síně, blikotaly svíčky a ozařovaly tváře hostů shromážděných pod nimi, v propleteném větvoví se třpytily girlandy z roztříštěného skla. Srdce mi bušilo jako kolibřík uvězněný mezi mou hrudní kostí a páteří.

Skrčila jsem se za starým dubem obtočeným břečťanem a na chvilku se skryla před hudbou a lidmi, opatrně jsem se vyhýbala dutině vytesané v jeho kmeni.

Dnešní večer ale nebyl skutečným počátkem tohoto příběhu. Petera jsem milovala už celou věčnost, ačkoli jsem mu to nikdy neřekla. Dnešek představoval krok vpřed – nový nepopsaný list. Dnes sklidím semena, která jsem zasela a pečovala o ně přes polovinu života.

Dnes večer si půjdu lehnout s prstenem na prsteníčku a jasnou budoucností před sebou. A budu si jistá, že přislíbený zítřek i ten další a další den budou pořád stejně šťastné, budou to takové dny, které miluju ze všech nejvíc. Budu připravena splnit svou povinnost vůči

Potomacu a jednou zaujmout své místo jeho vůdkyně s někým silným a spolehlivým po boku. Jakmile Peter řekne ano.

Roztřesenými prsty jsem utrhla úponek břečťanu, stočila ho do věnce a připnula ho přes neupravený ohon, do kterého jsem svázala své lokny.

Dnes večer, šeptalo mé srdce. *Dnes večer se zasnoubíš.*

Ta myšlenka mi zrychlila dech a kolena se mi téměř rozklepala.

Matka mi příběh o mém zrození vyprávěla snad stokrát. Té noci, kdy jsem se narodila, přecházela sem a tam právě tady ve Stromové síni pod korunami stromů a prosila mě, abych opustila bezpečí jejího lůna a vkročila do světa.

Svět je divoké, báječné, kouzelné místo, říkala mi. Záda ji bolela a kotníky měla napuchlé, a přesto kráčela lesem skrytým pod mramorovou kopulí síně a šeptala mně, která jsem čekala v jejím břiše, příběhy, jako by mi to chtěla dokázat.

O krásce a zvířeti, o dívce, která vyrazila vstříc nebezpečí, aby zachránila svého otce. Vyprávěla o dívce, která byla tak laskavá k dobré víle v přestrojení, že její hlas spustil déšť květin a perel všude kolem ní.

A jak léta plynula, vyprávěla mi matka tyhle příběhy znovu a znovu. Ty a mnoho dalších, když jsme seděly venku ve stínu stromů nebo v chladu právě této síně.

Přála jsem si jen, aby tu dnes večer byla a viděla, co se stane.

Stovka párů s věnci podobnými tomu mému a v tom nejlepším oblečení tančila pod Velkým stromem uprostřed místnosti. Stovky dalších se proplétaly mezi svídami zahalenými ve svatební běli a černými břízami, z nichž se kůra odlupovala jako starý papír. Tu a tam jsem si všímala lidí, které jsem znala. Návrhářka, která vytvořila mou róbu, přímo zářila ve své vlastní, bledě růžové hedvábí vypadalo tak měkce jako okvětní plátky růže v kontrastu s její rozzářenou tmavou pletí, když tančila se svým manželem, úspěšným farmářem. Poblíž se smál hlouček chlapců a dívek, které jsem znala ze školy, s tvářemi celými

zarudlými, jak se snažili udržet krok s hudbou. Lékaři mého otce jménem Gold a Pugh postávali pod vrbou po straně místnosti a probírali něco, co jsem neslyšela.

Dlouze jsem se nadechla, stiskla v kapse růženec a vykročila z úkrytu, abych se připojila k ostatním.

Tolik lidí – ale samozřejmě jsem vrazila do něj. Do Petera.

To, že ho najdu i v takovém davu, bylo nevyhnutelné jako všechno ostatní, co se nás dvou týkalo.

Když znovu nabyl rovnováhu, věnoval mi upjatý úsměv, narovnal si vavřínovou korunu na hustých černých kudrnách a uhladil si sako. „Ahoj, Selah. Sluší ti to."

O něm se jen „sluší ti to" říct nedalo. Pleť mu ve světle svíček pod dubem zářila hladkým a měkkým čokoládovým odstínem, na sobě měl tvídový oblek a voněl jako jaro. Byl tak krásný, že jsem se mu jen sotva dovedla podívat do očí. Znovu mě přepadla nervozita a jen tak tak jsem přemáhala nutkání se před ním skrýt jako dítě.

Od té doby, co otec před dvěma týdny vznesl mou nabídku k sňatku, jsme spolu tak úplně nemluvili a já se chovala energicky, zaměstnaně a nesoustředěně, kdykoli jsem ho poté potkala.

Nikdy jsem Peterovi nemohla přímo říct, co k němu cítím.

Peter Janesley. Metr osmdesát, tmavý, s kudrnatými vlasy, výrazným nosem a plnými rty. Ramena, která kulatil, když se zamyslel, oči světle hnědé po otci, matčiny opatrné ruce. Peter, ten mladík, co byl tak dobrý v matematice i sportu a neměl pocit, že by měl předstírat, že to tak není. Dovedl se přátelit s kýmkoli a nikdo se v jeho přítomnosti necítil neviditelný. Když mi bylo čtrnáct, učila jsem se od jeho matky roubovat růže, jen abych mohla trávit čas u nich doma. Toho dne, kdy mi sestra Elizabeth kvůli testu z matematiky vynadala tolik, že jsem plakala, mi pomáhal u jejich kuchyňského stolu tak dlouho, až jsem pochopila všechny své chyby.

„Perfektní!“ řekl. „Věděl jsem, že to dokážeš.“ Na problémy vždy poklepal prstem a pod širokými lícními kostmi se mu klenul zářivý úsměv. Snažila jsem se nečervenat.

Peter byl chytrý, upřímný a laskavý. Když jsme byli hotovi se školou, oběma nám ukrojil kus koláče a seděli jsme víc než půl hodiny na verandě s překříženýma nohama, jeden naproti druhému v přicházejícím soumraku. Cikády broukaly a bzučely, jak světlo pomalu stékalo po fasádě domu Janesleyových a zimolezu a růžích, které se otíraly o zábradlí verandy.

Jednou jsem ho rozesmála. Peter se zhoupl dozadu, rozkošnými prsty si svíral kolena, pusu měl otevřenou, až se v ní zaleskla dokonalá mezera mezi zuby, a já chtěla ten moment polapit do sklenice jako světlušku.

Po tom dni jsme byli přátelé a já jsem na té skutečnosti lpěla jako na největší trofeji. Když jsem v dalším testu z matematiky předvedla ten nejlepší výsledek, před všemi mě objal a pocuchal mi vlasy. „Věděl jsem, že to dokážeš,“ řekl a ukázal na mě, když couval pryč cestou na další hodinu.

Mé city k němu se vyvíjely postupně ze stovky podobných krátkých chvilek, rýsovaly se na obzoru jako vzdálený hrad, jednotlivé skromné kameny se propojovaly v cosi, co už nabývalo reálných tvarů. Jako palác kdesi na horizontu, ke kterému zkrátka jednou dorazím.

A teď byl tady. Moje minulost i budoucnost, stál přímo přede mnou.

„Petere!“ vyhrkla jsem. „Ehm… děkuju. Taky ti to sluší,“ dodala jsem, když jsem si připomněla jeho kompliment. Potlačil smích a zastrčil si dlaně do zadních kapes. Sako se mu přes ramena trochu napnulo. „Jak se máš?“

„Fajn. Dobře.“ Přikývl. „A ty?“

„Jde to,“ řekla jsem.

Možná, když si to budu dostatečně opakovat, uvěřím, že se netřesu jako list.

Chtěla jsem vyložit karty na stůl – vyhrknout přesně to, na co jsem myslela a co jsem cítila, vysvětlit, proč to poprvé slyšel od našich rodičů, a ne ode mě, vidět zase v jeho očích to samozřejmé sebevědomí. Ale nějak jsem nic z toho říct nedokázala.

Později, pomyslela jsem si. Jakmile budeme sami a skončí to veřejné představení, promluvíme si. Mezi námi už nebude nic než pravda a před námi celá budoucnost.

Hudba utichla a dveře do Stromové síně se otevřely. Peter ztišil hlas. „Musím najít své rodiče, než to všechno začne." Zvedl obočí, jako by toužil po mém dovolení. Poslala jsem ho kývnutím a úsměvem pryč.

Brzy už budeme mít všechen čas, co na světě je.

2

„Jeho Výsost, potomacký senešal Jeremiah," zvolal ceremoniář, „a Alessandra, jeho vážená choť." Dav zahučel a ustoupil otci a mé nevlastní matce z cesty.

Tak tady ji máme. Má *macecha*, která pro mě byla spíš jako pytel přes hlavu a těsný opasek kolem těla než rádkyně nebo opatrovnice.

Táta se s ní oženil poté, co maminka před sedmi lety zemřela. Když se na ni člověk zadíval, bylo jasné proč.

Její vlasy a řasy byly husté a tmavé na pozadí čistě bílé róby a pod zlatou kůží se jí zřetelně rýsovaly lícní a klíční kosti i zápěstí, navzdory znatelně vystouplému bříšku.

Byla v pátém měsíci těhotenství a celá zářila. Otec vedle ní ale vypadal ztrhaně.

Pod skelnýma očima měl oteklé kruhy a jeho hubená postava se v černém obleku přímo utápěla. Skousla jsem si ret a snažila se vzpomenout si, kdy tolik zhubl.

Nebylo to poprvé, kdy jsem přemýšlela, co si asi Peter a celý dvůr při

pohledu na otce vedle Alessandry myslí – co si myslí o nás obou. Moje macecha, dokonalá, ledově krásná a ve středu všeho dění.

Mluvit takto o vlastní rodině nebylo laskavé. Má kmotra, jedna z jeptišek ze svatého Kryštofa, mě za to obvykle kárala. *Radši se modli Zdrávas královno, holčičko, a pros Marii, aby napravila tvou vzpurnost.*

Ale nikdy jsem nemusela přemýšlet nad tím, jak mě asi ve srovnání se sebou samou vnímala Alessandra. Svůj názor dávala najevo očividně.

Nadechla jsem se, když táta s mou nevlastní matkou vstoupili do středu síně, a vykročila jsem zpoza dubu. Cítila jsem, jak se ode mě všichni odtahují, jakmile si mě všimli. Polkla jsem a zkřížila si ruce na hrudi.

„Krajané," zanotovala Alessandra s vážným výrazem na dokonalé tváři. „Potomacké ženy. Vítejte ve Stromové síni, přejeme vám šťastný Den stromů. Těší nás, že tu jste s námi, tak jako každé léto. Společně," zvolala směrem k shromáždění, „vzpomeneme na naše kořeny."

„Společně," zahučel dav, „se vzepneme vzhůru." Jejich odpověď byla jako vítr v mých zádech šeptající v korunách stromů.

Alessandra se rozzářila. „Tak jako každý rok uctíme senešal i já starou tradici. Slunce dnes zapadne nad tisícem nových semenáčků v jihovýchodní čtvrti za řekou Anacostií."

Sevřela jsem ruce v pěst, ucítila mozoly a pokoušela se představit si macechu, jak se ve své róbě s honosným náramkem ohání lopatkou.

Vypadala nádherně. Ale rodina senešala měla žít prostě – brát jen to, co potřebuje, krmit sebe a celou Stromovou síň ze stejné obyčejné půdy, která sytila hladové.

Snažila jsem se nemyslet na veřejná pole, která nedokážeme osít, pokud bude Alessandra pokračovat ve své okázalosti.

„Jaro je srdcem naší naděje," přitiskla si ruce na hruď. „Bylo to právě na Den stromů před mnoha lety, když z Anglie přišla zpráva o naší nezávislosti. A tak dnes jásáme, oslavujeme mír, který je nám drahý, a naši práci na pokoji a rozvoji Potomacu."

Pevně jsem semkla rty. Rada nebyla nikde k vidění, ale bezpochyby byli za tenhle proslov zodpovědní právě oni. Nejspíše ministr Moreau, ačkoli ministr Allen tomu asi napomohl. Jejich nonšalantní slova – *mír, který je nám drahý* – hořkla v mém žaludku jako žluč.

Naše malá země Potomac žila v míru, alespoň víceméně, možná jen díky tomu, že se kolonisté z dob minulých zase stáhli zpět přes Atlantik a ponechali nás našemu osudu, vzdali se nákladného spojení, které jim mnohé nepřinášelo.

Nebyli jsme ani tak osvobozeni, jako spíše opuštěni, protože se nám příliš nedařilo. Nežili jsme ani tak v míru, jako v izolaci. Plně nás zaměstnávalo úsilí přežívat, tak jako většinu malých království, území a kmenů na tomto kontinentu.

„A tak vás vítáme ve Stromové síni, abychom oslavili naši budoucnost." Položila si dlaň na břicho. „Vítejte, vy všichni, a šťastný Den stromů!"

Kolem se rozezněl potlesk. „Myslíš, že to bude holka, nebo kluk?" zašeptala vzrušeně žena přede mnou směrem ke své sousedce, která s úšklebkem zavrtěla hlavou.

Zamrkala jsem. Alessandra ani nezmínila moje zásnuby.

Všichni opět ztichli, když otec přikročil vpřed a chystal se promluvit.

„Šťastný Den stromů všem." Slabě se usmál, jedna ruka mu u boku škubala. „Děkuji, že jste přišli." Těžce jsem polkla a sklopila zrak.

Nechtěla jsem sledovat, jak dav naklání hlavu a snaží se zachytit jeho slova. Vidět, jak si všímají jeho vyhublosti, toho že se mu končetiny třesou jako listí ve větru.

Nemohla jsem sledovat, jak ho pozorují. Otci bylo jen sotva přes čtyřicet a vypadal jako stařec, hlas, kterým promlouval, měl slabý jako voda.

Přála jsem si, aby tu teď se mnou stál Peter. Přála jsem si, abych už znala odpovědi, aby byly sepsány jako knihy, černé na bílém, všechno jasné.

Ale pak táta zavolal *Selah, vicesenešalka Potomacu*, hlas mu skřípal jako křehký starý dub a mě zalila panika. Nebyla jsem připravená. Najednou jsem si přála, abych mohla proklouznout zpátky mezi stromy a schovat se před odpověďmi a před čekajícím dvorem.

Místo toho jsem spustila ruce k tělu a přešla až k Velkému stromu, před tolika lidmi jsem se cítila jako nahá.

Všichni věděli, na co se zeptám.

Očima jsem přejížděla jejich tváře, když jsem šla davem, nikoho jsem si ale nevšímala a hledala jsem Petera.

Budu si připadat silnější, jakmile bude stát po mém boku. To jsem věděla.

Když jsem ho našla na kraji davu, musela jsem sebrat všechny síly, abych se nenatáhla po jeho ruce. Ale Peter se vyhnul mému pohledu.

Upřímné oči klopil ke svým dlouhým propleteným prstům.

Zrychlil se mi tep.

„Kapitáne Matthewe Janesley, přednesl jsem vašemu synovi nabídku k sňatku od mé dcery vicesenešalky Selah," řekl táta. „Přijímá ji Peter?"

Okamžiky mezi tou otázkou a jeho odpovědí visely ve vzduchu jako kouř a pálily mě v plicích.

Snažila jsem se silou vůle donutit Petera, aby ke mně vzhlédl. Věděla jsem, že v jeho očích uvidím svou odpověď. Ale než jsem jeho pohled zachytila, zase oči sklopil.

Ano, modlila jsem se, svírala pěsti tak silně, až jsem se bála, že mi prsty prasknou jako větvičky. *Řekni ano.*

Kapitán Janesley zíral na své široké dlaně, na nohy, kamkoli jinam než na mého otce. Nebo na mě. „Ne, můj lorde senešale. Peter uctivě odmítá vaši nabídku."

3

Nedokázala jsem zůstat zticha.

„Cože?“ To slovo mi vyklouzlo jako výdech, zaskuhrání. Ale nikdo z lidí ve ztichlé místnosti ten tichý ublížený zvuk nepřeslechl.

Bylo mi jedno, že všichni ve Stromové síni viděli, jako zírám. Nemohla jsem z Petera spustit oči. Místnost se plnila syčivým šepotem, který zněl jako vařící voda šplouchající přes okraj hrnce, ale neslyšela jsem nic kromě svého bušícího srdce, nevnímala nic než vlastní ponížení.

Cítila jsem se dočista nahá, odhalená před jejich zraky.

Nikdy mi nezáleželo na nikom jiném než Peterovi. Byl mojí první a jedinou volbou.

Ale Peter si mě nevybral.

Znal mě – byl mým přítelem –, a nechtěl mě. A celý Potomac tu stál a na vlastní oči viděl mé odmítnutí.

Už nikdy nebudu muset přemýšlet, co si o mně Peter asi myslí, až budu stát po boku své rodiny.

V panice jsem se otočila k tátovi. Těkal pohledem mezi mnou a Peterem, každou vrásku na jeho znavené tváři naplnilo zmatení a zklamání.

Srdce mi spadlo až do kalhot. Nepočítal s tím. Takové starosti teď rozhodně nepotřebuje.

Jak jsem mohla udělat tak velkou chybu?

Kdykoli jsem si tuto scénu představovala, Peter řekl ano. Táta byl nadšený. Políbil mě, pevně objal Petera, uvítal ho v naší rodině a na tváři měl ten svůj úsměv, který jsem si pamatovala z minulosti.

Ani já jsem na tohle nebyla připravená. Nikdy jsem si nepředstavovala, co by se dělo, kdyby Peter řekl ne.

Otec zkoumal moji tvář, tiše se mě ptal, co má dělat. Maličko jsem zavrtěla hlavou, neznatelně pokrčila rameny.

„Dobrá tedy," podařilo se mu říct. A pak si odkašlal a už nepromluvil.

Zbytek plesu uplynul jako rozmazaná šmouha. Seděla jsem během celé večeře s mými teď-už-ne-budoucími tchánem a tchyní, užíraly mě rozpaky, cítila jsem se plochá a tenoučká jako papírová panenka, jako dítě, které zbavili hloupých iluzí.

Nedokázala jsem vydržet lítost v Peterových očích.

Předtím jsem si říkala, že si promluvíme po oznámení, jakmile mezi námi zavládne pravda. Ale nebyla jsem připravená na to, že pravda bude taková.

To napjaté jídlo bylo výsměchem slavnostní noci, kterou jsem si představovala, celý ples byl naprostá fraška. Ale Peter byl oblíbený a jeho rodiče všichni respektovali. Jeho otec byl vojenský kapitán a matka talentovaná květinářka.

A tak jsem v sobě všechno potlačila.

Kromě toho mě všichni pozorovali, aby zjistili, jak se zachovám.

Celou večeři jsme seděli bok po boku a sotva na sebe promluvili. Nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo, on pronesl přesně tři.

Mrzí mě to, říkal, znovu a znovu, šeptem i očima.

Byla jsem hloupá, že jsem si vybrala jeho.

Nikdy jsem neriskovala a neřekla Peterovi, co k němu cítím, vždycky jsem se bála jeho odpovědi. Přednést svou nabídku k sňatku oficiálním způsobem se mi zdálo tak nějak bezpečnější.

Proč mě nenapadlo, že veřejné odmítnutí mě zraní o to víc?

Co člověka přiměje, přemýšlela jsem, *že se do někoho zamiluje?*

Věděla jsem, proč chci Petera za muže. Tak dlouho jsem přemýšlela, jestli mu na mně záleží, tak dlouho jsem si na něj myslela, že jsem tuhle touhu od sebe nedokázala oddělit a prozkoumat.

Teď už mi zbývalo jen přemýšlet o tom, co přiměje člověka pohlédnout do nabízeného srdce a říct *Ne, ne, děkuju, tohle není nic pro mě.*

Po večeři Peterovi rodiče odešli s tichými, zdvořilými omluvami. Podívala jsem se Peterovi do očí, hledala jsem odpověď, snažila se objevit tu cestu k zániku všech svých nadějí.

Po jeho světle hnědé kůži se rozléval ruměnec, a když trochu sklonil hlavu, vavřínový věnec se mu na tmavých kudrnách svezl ke straně. Stál tam přede mnou celý ztuhlý, bylo mu trapně, prsty svíral za zády, ramena měl nahrbená. Byl ode mě jen půl metru, ale zároveň celý svět vzdálený.

Propast mezi námi mě mučila.

Myslela jsem, že mu rozumím. Myslela jsem, že jsme přátelé, že se ho můžu ptát na různé věci. Ale jeho odmítnutí mě umlčelo. Nemohla jsem se zeptat ani na ty poslední otázky, které mi ještě zbyly.

A ten mladík přede mnou byl někdo, koho jsem sotva znala.

„Jen si přeju, abys mi to řekl, když jsme spolu byli jen my dva," zašeptala jsem a upřeně zírala na své boty.

Peter cukl útlými rameny, světlehnědé oči mu potemněly. „Ale Selah, vždyť jsme my dva nikdy jen spolu nebyli."

Jeho slova mě bolela.

Nejen že mi připomněla, že jsem se mu během posledních týdnů vyhýbala. Znamenala taky, že ho můj návrh k sňatku zaskočil nepřipraveného.

Teď už mi bylo jasné, že jsem doufala, že mi na mou otázku odpoví, aniž bych sebrala dost kuráže a zeptala se ho na ni sama. A on ani netušil, že se zeptám. Nikdy na mě nemyslel tak, jako já nekonečně dlouho myslela na něho.

A možná jsem ho navíc nikdy neznala tak dobře, jak jsem si přála. Bylo to jen doufání, ne víra. Jen představy, ne vědění.

Sklopila jsem zrak, abych se vyhnula jeho zmatenému pohledu, prohlížela si bezpečnější části těla mladíka, kterého jsem zbožňovala. Kulatá ramena. Měkkou křivku jeho ucha pod vavřínovým věncem. Jeho ruce, čisté, útlé, s bílým klouby, neklidné a s tmavou pokožkou.

Nikdy je nebudu držet. A ony nikdy nebudou držet mě.

Peter zmizel mezi stromy a já sledovala, jak odchází.

Pak se ke mně sehnul táta, oči ve vyhublé a ztrhané tváři měl něžné. Vzal mě za ruku.

Nemohli jsme se ztratit mezi davy lidí korzujících po vlhké zelené síni, ale jak svíčky dohořívaly, zdálo se, že se oslava přesunula a všichni na mě zapomněli. Otec mi trochu stiskl dlaň. „Je mi to líto, zlatíčko."

Příběh o tom, jak se mí rodiče do sebe zamilovali, jsem znala moc dobře. Mí prarodiče neměli pražádnou radost, když s sebou bohatá princezna ze Savannah, kterou pozvali na návštěvu, přivezla i přidrzlou jeptišku s nabroušeným jazykem. Ale z té jeptišky se stala má kmotra Althea a jednou mi řekla, že táta se do té dívky ze Savannah zamiloval hned, jak se na něj poprvé usmála.

Maminka byla jeho oporou a on jejím otevřeným nebem. Přemýšlela jsem, jestli tak někdo někdy bude vnímat mě.

Byla jsem tak slepá, že jsem si myslela, že to je Peter.

„Je se mnou něco špatně?“ zeptala jsem se nakonec.

„Ale zlato,“ přerušil mě táta s rukama na mých ramenou a unavené oči mu zvážněly. „Jsi přesně taková, jaká bys měla být. Máš všechno, a ještě víc. A v porovnání s tím, čím se jednou staneš, to není vůbec nic.“

Přitáhl mě do svého objetí a já se chtěla rozvzlykat s čelem opřeným o jeho kostnatou hruď s vystupujícími žebry, jako když jsem byla malá. „Tati, je ti dobře?“ Jeho příliš veliké sako utlumilo má slova. „Vypadáš, jako by tě Alessandra donutila držet dietu.“

Zachechtal se. „Se mnou si starosti nedělej. Jen stárnu, to je všechno. Nepotřebuju toho teď k životu tolik, když se o všechno postaráš ty.“

Potlačila jsem tichý smích. „Nejsi starý. A nebuď hloupý, děláš toho spoustu.“

„No, mladý nejsem,“ povzdechl si. „Slyšela jsi včera v noci ten hluk?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Možná si to jen představuju. Ale myslím, že jsem celou noc neprospal už týdny. Vždycky slyším tolik rámusu.“ Přitiskl si na spánky kostnaté prsty. Kapela zase začala vyhrávat bujarou píseň s dunivým rytmem. „Myslel jsem, že to pomůže.“

Pohlédla jsem zpátky na otce a v žaludku se mi zavlnilo neštěstí. „Co jsi myslel, že pomůže?“

Ale táta mě neposlouchal a blížili se k nám ostatní – Alessandra, jeho doktoři, dvořané. Cítila jsem, jak se soukromí, které nám na pár cenných chvil bylo dopřáno, rozpadá.

Žádali si ho teď další lidé. Můj čas vypršel.

Ale zvuk mého jména zbrzdil můj ústup.

„Selah!“ Má nevlastní matka zavrtěla hlavou s našpulenými rty. „Večer ještě neskončil.“

Otec na mě vrhl ustaraný pohled. „Alessandro, myslím, že ji můžeme ušetřit.“

„Ale Rada ji bude postrádat.“ V hlase jí nezazníval žádný soucit. Otcova hruď i ramena klesly. „Ke Kořenům – hned.“

„P-počkat…“ Zakoktala jsem se. Ale to už sem přicházeli doktoři Gold a Pugh. Nikdo neslyšel, jak se omlouvám, protože doktor Pugh začal blábolit o tom, jak dobře dnes táta vypadá.

„Léčba očividně zabírá,“ řekl doktor Pugh a doktor Gold briskně přikývl a po jeho laskavé mladé tváři se rozlil poloúsměv.

Táta mi řekl, ať si nedělám starosti. Nezdálo se, že by s ním doktoři souhlasili.

Chtěla jsem na něj zatlačit, přijít na to, kdy začal být tak unavený a křehký jako stránka ve staré knize.

Ale nikdo se na mě nedíval. Neměla jsem nárok cokoli zpochybňovat. Mohla jsem akorát poslechnout.

Skleněné ozdoby ve větvích se mi před očima rozmlžily, zatímco jsem odcházela. A když jsem se protlačila mezi převislými vrbovými větvemi a postranními dveřmi ven, konečně jsem začala plakat.

Slzy mi stékaly po tvářích, když jsem scházela po jednom, dvou, třech křídlech nepřívětivých mramorových schodů, které byly prázdné, až na ozvěny večírku. Přitiskla jsem se zády k chladné zdi na dolním odpočívadle a zalovila v kapse róby, až mi v prstech zašeptaly dřevěné korálky mého růžence.

Jednu po druhé jsem ze sebe vyrážela modlitby, které mě maminka naučila, když jsem byla ještě malá. *Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Zdrávas, Maria, milosti plná. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.* Ta krásná slova mírnila sžíravou bolest, uklidňovala mě a tišila mé rozjitřené nervy.

Ale jak proud slz ustával, zachytila jsem zvuky tlumené konverzace – rozhovoru, který nepřicházel z plesu v horním patře. Znovu ve mně začala narůstat jakási neurčitá nepohoda, nezdravá a plíživá jako mlha. Setkání Rady u Kořenů už začalo.

Kdyby Alessandra sešla dolů a nachytala mě, jak pláču ve tmě, pustila by se do mé slabosti, zatlačila by před ostatními na má zranění, až by si mysleli, že jsem tak bezpáteřní, jak si o mně myslí ona.

Pomalu, pomaličku jsem se sunula dolů po schodech.

Mramorové stezky mezi pokroucenými základnami stromů byly zarostlé, pokryté mechem a spadaným listím, takže mé boty nevydávaly žádný zvuk, když jsem sešla ke Kořenům Velkého stromu ve středu místnosti.

Konverzace utichla v okamžiku, kdy jsem vykročila na světlo.

Da rief sie einen Jäger und sprach:
“Bring das Kind hinaus in den Wald,
ich will’s nicht mehr vor meinen Augen sehen.“

Schneewittchen

… a řekla lovci:
„Vezmi to dítě pryč do lesa.
Už nikdy se na ni nechci dívat.“

Sněhurka

4

Rada Potomacu – ministr Gidcumb, ministr Moreau, kapitán Marshall, poručík Lefevre, ministr Allen a soudce Roth – stála namačkaná pohromadě. Zírali na mě a v rukou svírali sklenice s jantarovým apalačským bourbonem.

Nikdy dřív jsem se setkání Rady neúčastnila a nemělo mě to potkat ještě mnoho dalších let, až do doby, kdy mě táta bude potřebovat více. Do chvíle, než bude připraven začít mě učit politice, jsem měla být ponechána svým úkolům.

Dnešní večer byl evidentně plný překvapení pro nás všechny.

Na vzdáleném konci stolu Rady seděla trojice cizích mužů. Jejich tváře nebylo ve světle svíček dobře vidět, hlasy měli hluboké a tiché.

Zmáčkla jsem si prsty a odolávala nutkání stáhnout hlavu mezi ramena.

Už tak bylo dost špatné, že mě budou kárat za Peterovo odmítnutí. Protože jsem tu byla jistě právě kvůli tomu. Přepočítala jsem se a neudělalo to dobrý dojem.

Ale Rada byla zvolena, aby pomáhala senešalovi spravovat potomacké zdroje, aby dohlížela na jeho dvory, armádu a úřady, jakkoli malé byly. Opravdu tu museli dnes večer být všichni – a navíc skupina cizinců?

„Dobrý večer, Výsosti," řekl kapitán Marshall, muž s velkou hlavou a krátkými hnědými vlasy. Nikdy jsem ho neměla ráda. Roky vojenské služby ho nenaučily nic jiného než bezmyšlenkovitě poslouchat rozkazy.

„Dobrý večer, kapitáne, pánové." Ulevilo se mi, že se můj hlas netřese. „Šťastný Den stromů."

Marshall přikývl, zavířil nápojem ve skleničce. Neodpověděl.

Mocně jsem polkla a pohnula se směrem ke stolu pod kořeny Velkého stromu. Klenul se nám nad hlavami a Kořeny se svíjely a kroutily kolem stolu a židlí jako kupole.

Při zvuku kroků na mramoru jsme se všichni narovnali – dolů po schodech se hbitě blížilo klapání následované klopotným šouráním.

Alessandra vtančila do místnosti, za ní můj otec a Rada se na mávnutí její útlé ručky rozpohybovala, muži mumlali a šustili papíry, když se usazovali na židle neobsazené neznámou trojicí. Ministr Gidcumb, jeden ze schopnějších členů Rady, rozžehl svícen uprostřed stolu ještě před tím, než se posadil.

„A nyní," začala Alessandra a všechny si nás důležitě měřila, „všichni víme, proč tady jsme."

Kousla jsem se do rtu a připravila se na to, co přijde.

Výraz mé macechy plný obav byl stejně bezchybný jako černé lokny splývající jí přes ramena. „Selah, musíme si promluvit o naší oficiální odpovědi na tvé odmítnutí."

Unavenou mlhu v otcově pohledu protnul soucit. „Alessandro, myslím, že to je něco, co by si měla naše rodina vyřešit v soukromí."

„Omlouvám se, senešale, ale tohle není soukromý problém," pronesl uhlazeně ministr Moreau. Nebyl to tupý kývač jako Marshall. Byl to slizký manipulátor se špičatou tváří a vychytralýma očkama jako lasice.

„Volba Selahina potenciálního chotě je státní záležitostí. Muž, kterého si vezme, povede ji i naši zemi. Není to práce pro žádnou osamělou ženu, a už vůbec ne Selah."

Zírala jsem na stůl a topila se v ponížení.

Když jsem si byla jistá, že se na mě už nikdo nedívá, rychle jsem se poprvé na okamžik zadívala na tři cizince.

První z nich usazený vedle ministra Gidcumba měl šedé vlasy, ale postavu jako z kamene, pod krátkými rukávy se mu rýsovaly svaly. Olivovou tvář měl zbrázděnou a neoholenou, oči přísně šedé. Myslela jsem si, že možná pochází ze středomořské oblasti z Hellás nebo Anadolu.

Nechápala jsem, co dělají ti neznámí lidé – navíc cizinci – na státním setkání Potomacu. Ale něco na tom muži mě uklidňovalo.

Nevypadal nijak zvlášť mile. Ale strohost jeho tváře mezi vším pozlátkem té místnosti působila úlevně. Okamžitě jsem mu věřila.

Pokud jsme se dnes měli rozdělit na různé strany, přála jsem si, aby se postavil na tu moji.

„Vaše odmítnutí bylo veřejné," řekl soudce Roth. „Jak to asi poškodí vaši pověst jakožto naší budoucí vůdkyně?"

„Nijak!" Hlas ze mě vyrazil jako zakvičení. „N-nic to neznamená. Potomac ví, kdo jsem."

To věděl i Peter, zašeptalo mé zrádné srdce, *a stejně řekl ne.*

Kapitán Marshall sepnul ruce. „Staráte se se ženami o zahrady a pole a s muži o hospodaření. Díky tomu jste jedna z lidí, ale ne vůdkyně."

„Co si asi lidi pomyslí, když jeden z vašich nejdražších přátel odmítl stát se vaším chotěm?" dodal Allen, celý blond, působivý a pochybovačný.

Najednou promluvil druhý cizinec. „Pokud tedy nechcete ty Janesleyovy – tak se jmenují, že? – trochu zmáčknout."

Bylo mu kolem třiceti. Měl bledou pleť, růžové tváře a tmavé oči a já cítila nepřekonatelnou touhu stisknout mu ruku, abych zjistila, jestli

je měkčí než moje vlastní. Vedle svého omšelého společníka vypadal velmi udržované. Ale zdálo se, že se ve svém nákladném oblečení necítí zrovna jistě, majetnicky svíral křišťálovou sklenku, jako by se mu ji snad někdo chystal ukrást. *Nový zbohatlík.*

Alessandra na něj maličko souhlasně kývla.

„To je ale nápad," pronesl soudce Roth a s uznáním si cizince prohlédl.

„Pardon?" zírala jsem na ně, ačkoli bych neměla být překvapená. Ministr Allen a soudce Roth byli švagrové, neustále čachrovali se svým majetkem a kuli pikle. Věděla jsem jistě, že Allen obalamutil poručíka Lefevra, aby mu minulý rok finančně vypomohl, když neměl moc peněz. Také jsem věděla, že mu peníze nevrátil.

„Mohli bychom se postarat o to, aby pro ně byl Peterův svazek s vámi zajímavější. Byla problémem rodina, nebo ten chlapec?" rozhlédl se kolem Roth.

„Kolik by nás to tak stálo, co myslíte?" zeptal se Moreau. Poručík Lefevre kýval hlavou ze strany na stranu, jako by to v mysli právě počítal. Měla jsem pocit, že mu co nevidět začne stoupat kouř z uší.

„Ne," prohlásila jsem. „Ne, rozhodně ne." Jediná věc horší než si Petera nevzít byla přinutit ho ke svatbě. Jeho vlastní smysl pro čest by mu navíc takovou věc ani náhodou nedovolil. Radní na mě zírali a v jejich obličejích byla jasně znát nespokojenost.

Chtěla jsem se schovat pod stůl a pak utéct do svého pokoje. Chtěla jsem plakat. Chtěla jsem je všechny popadnout za ramena a zatřást s nimi, s těmi muži, jejichž plány či přání nikdy nikdo nezpochybňoval.

„Musíte se vdát, Výsosti," zamračil se kapitán Marshall. „A to brzy. Je vám osmnáct, jste dospělá žena a Potomac není velká země. Spoléháme na to, že půjdete příkladem naší mládeži v manželství i mateřství. A nejste připravena na to stát se senešalkou sama bez manžela, který by vás vedl a radil vám."

Mou stydlivost a uzavřenost vnímali jako slabost. Spolkla jsem rozpaky jako hořkou pilulku. „Kapitáne Marshalle, mám plně v úmyslu…“

Ale jakmile se do toho Marshall pustil, nehodlal přestat. „Anglie Potomac opustila, protože jejich impérium začalo na okrajích slábnout.“ Přísně se na mě díval, jako bych snad byla voják, který se na přehlídce ukázal v pomačkané uniformě. „Ale my jsme jejich odvrhnutí přežili, protože naši předci udělali, co bylo třeba. A to teď musíte udělat i vy.“

Naši minulost jsem znala stejně dobře jako své povinnosti. Ale povinnost se mi nezdála tak děsivá, když byl její součástí Peter.

Cítila jsem, jako by se mi nad hlavou stahovala mračna a začínali kroužit supi. Ale nedokázala jsem vyložit, co předpovídají.

Něco přicházelo. Věděla jsem to. Jen jsem znamení neuměla přečíst.

Bylo nebylo, vyprávěla mi kdysi kmotra Althea, Starý svět vyrazil objevovat ten Nový, pytláci, poutníci, dobrodruzi a dobyvatelé hledali slávu a zlato a prostor, kde by mohli volně dýchat. A něco z toho našli. Ale nezůstali navždy.

Budoucnost nepřichází ve velkých vlnách, říkávala Althea. *Přichází v tisíci drobných chvilek, otáčí se na pantech pro oko neviditelných, následuje klikatou stezku vydlážděnou odpověďmi ano a ne, které mění svět.*

Evropané si vzali a zdanili vše, co chtěli, a odešli z Nového světa poté, co si ten Starý začal nárokovat veškerou jejich pozornost – když Bhárat daleko v jihovýchodní Asii začal bojovat proti mužům, kteří tam nejprve přišli za obchodem a nakonec zůstali jako obyčejní dobyvatelé. Opustili nás, až když jsme se kvůli vzdálenosti a nákladům stali spíše přítěží než výhrou.

Tisíc drobných chvilek. Klikatá stezka vydlážděná odpověďmi ano a ne.

Přemýšlela jsem, jak odlišný by byl můj život, kdyby kolonie z Nového světa proti Evropě bojovaly místo toho, aby zůstaly pevně sevřené v jejím stisku. Kdybychom se místo Bháratu bouřili my. Kdyby poté, co nás angličtí vládci opustili a my jsme začali jásavě provolávat naši

nezávislost, zachránil hladovějící a vyčerpanou kolonii někdo jiný než jeden z mých předků, který se pak stal prvním senešalem.

Přemýšlela jsem, jak odlišná by byla má budoucnost, kdyby dnes Peter řekl ano místo ne.

Bháratská revoluce znamenala začátek konce Britského impéria – a na nějakou dobu konec veškerých říší. Poté co byly anglické zdroje zdecimovány bháratskou válkou za nezávislost, podnikaví evropští vládci přestali se svým imperiálním dobýváním v Novém i Starém světě a byli odhodlaní držet se uvnitř hranic, aby jejich země prosperovaly.

Ale Británie nebyla poslední říší, která měla v úmyslu ovládnout celou Zemi. Pokud se šeptanda nemýlila, Impérija Jötne – území nekonečných plání, které ovládal Jötunheim – bylo jako zející ústa a bezedný žaludek, který polykal každým rokem více a více z evropského území.

Otřásla jsem se a snažila se soustředit.

Chtěla jsem sloužit Potomacu. Chtěla jsem se vdát.

Ale příliv a odliv dějin jsem řídit nemohla. A ani své srdce. Nebo srdce kohokoli jiného.

„Bhárat, al-Maghreb a Masr prozatím vyrovnávají síly Impérije. Ale nemůžeme věčně spoléhat na to, že cizí síly plácnou cařici přes ruce, když se začne natahovat za hranice evropského území," dokončil Marshall. „Koho si vyberete, vicesenešalko?"

„Nikoho dalšího nemám," řekla jsem sotva šeptem a zírala na stůl. „Myslela jsem jen na Petera."

Odlepila jsem pohled od desky stolu a podívala se do očí třetího cizince.

Poslední a nejmladší z trojice byl z celé skupiny nejvyšší. Jeho opálená tvář byla hladká bez jediné vrásky, zdobil ji pršák a hezky vykrojené rty. Jeho tmavé vlasy neprotkávala ani nitka stříbra, ale výraz měl vážný, víc by se hodil pro muže mnohem staršího.

V temných očích s hustými řasami se mu zračilo zděšení, prohlížel si mě, jak si ho prohlížím. Uhnula jsem pohledem.

„Dejte jí čas," řekl otec tiše. „A později se možná můžeme poohlédnout jinde."

Usmál se a já si představila den, kdy se setkal s mou matkou. Cizinkou, která se stala jeho ženou.

Možná bych zvládla totéž. Kdybych měla dost času.

„Ale Jeremiahu, musíme to vyřešit hned. Po tom, co se stalo dnes večer, to půjde s reputací tady Selah z kopce, dokud si nenajde snoubence." Alessandra se celá rozzářila, úsměv měla tak jiskřivý, krásný a plný starosti, že mě z něj skoro pálily oči. „Kromě toho je naše Selah rozmilá, kultivovaná, schopná. Je velmi schopnou vicesenešalkou a ve škole se jí vždycky tak dařilo!"

Ztuhla jsem.

Často jsem přemýšlela, co si Peter a zbytek dvora myslí, když se podívají na mě a otce vedle Alessandry. Ale moje nevlastní matka mě o svých citech ke mně nenechávala na pochybách.

Naprosto mnou pohrdala.

Najednou jsem měla velký, obrovitánský strach.

„Její nesnáze jsou ve skutečnosti maskovanou příležitostí." Alessandřin tón byl upřímný a vřelý, ale já jsem si všímala toho téměř manického napětí v křivce jejích obočí i toho, jak si tiskla dlaně k břichu. „V těchto časech potřebujeme dobré přátele a spojence. Protože hledání v Potomacu selhalo, navrhuji, aby naše vicesenešalka vyrazila na cestu přes Atlantik, aby si tam našla ženicha."

5

Čekala jsem na pointu toho příšerného vtipu. Ale Alessandra se nezasmála. Ministr Gidcumb na mě přes stůl jen zíral, vysoké čelo měl hladké, snědou tvář opatrnou a oči za brýlemi naprosto bez výrazu. Stisknuté masité rty nic neprozrazovaly.

Zrak se mi zakalil, jak mě ta slova omráčila: mé myšlenky zahalila mlha, jako by snad můj mozek zcela usnul.

Přes Atlantik? Atlantický oceán?

Táta se zamračil. „Takové plánování by zabralo celé věky, Alessandro. Museli bychom někde vzít protokolární úředníky, sestavit jí tým poradců, objednat loď – trvalo by to roky. A já si nepřeju, aby cestovala tak daleko."

Pulz se mi začínal zase zklidňovat. *Proč se bojíte, malověrní,* pokárala jsem samu sebe.

Alessandra zavrtěla hlavou. „Neuraz se, Jeremiahu, ale obávám se, že jsem to předvídala. A jsem ráda, že se tak stalo, protože nám ušetříme čekání. Mladí muži jako Peter… Je velmi oblíbený, hezký, pochází

z dobré rodiny. Ty jsi sice vicesenešalka, ale Peter má spoustu možností.“ Má nevlastní matka mě sjela rychlým pohledem a pokrčila rameny, jako by chtěla říct *mělas to tušit*.

Mělas tušit, že si nevybere tebe.

Nejstarší z cizinců přimhouřil šedivé oči.

Táta nešťastně zavrtěl hlavou, ale macecha jen mávla rukou. „Několik dvorů už velmi velkoryse souhlasilo, že naši dceru přijme.“

Naši dceru. Tak mi ještě nikdy neřekla.

„Ve světle její situace bychom to měli brát jako velké požehnání,“ dodala Alessandra. Kapitán Marshall zakýval hlavou a obočí mu vyletěla vzhůru v servilním souhlasu. „Ti nejlepší mladí muži ze vznešených rodů souhlasili, že se budou Selah dvořit. Jaké má po tom, co se dnes večer stalo, šance najít si manžela doma, i kdyby si to snad přála?“ Znovu pokynula elegantní ručkou a druhou si stále ochranitelsky tiskla na břicho.

Otec jen zíral na desku stolu a neřekl ani slovo. Celá místnost jako by zadržela dech. Nebo jsem to možná byla jen já.

Počítala jsem míjející vteřiny. Všechno ve mně se napínalo přes stůl až k otci. Chtěla jsem s ním zatřást, přimět ho, aby se mi podíval do očí. Aby Alessandře přikázal, ať to všechno vysvětlí.

Když táta zvedl hlavu s rezignovaným výrazem v očích, věděla jsem, že jsem ztracená.

„Chci její tým osobně schválit,“ řekl. „Pamatuju si, jaké bylo vybírat si Violet i tebe, když budu upřímný. Obě vás prověřily celé komise a pomohly mi vše pečlivě zvážit.“

Toho dne, kdy přijela má nevlastní matka, se zlatou pletí a tmavými vlasy, celá záhadná a nádherná, byli všichni stejně nadšení z ní i z nově nabytých pout s New Yorkem, královstvím magnátů, kteří se zajímali o loďařství víc než kdokoli jiný na východním pobřeží. Alessandra byla sestřenice z druhého kolena princovy manželky a narodila se do bohaté rodiny.

Nebyla jsem si jistá, jestli jsme díky tomu spojení cokoli získali. Jako dítě jsem se o to nestarala, cítila jsem jen formální odstup čišící z jejího objetí a věděla jsem, že není má matka.

Má bledá pleť, zelené oči a pihy každému už zdálky prozrazovaly, že nejsme pokrevní příbuzné. Její chlad jim zase napověděl, že nejsme rodina.

„Jistě, drahý. Můžeš je všechny schválit hned teď." Alessandra položila upravenou ruku na otcovo předloktí a druhou pokynula třem cizincům, kteří stále beze slova seděli na opačném konci stolu. Ten změkčilý souhlasně pokývl hlavou, ale muž s ocelovými vlasy a ten opálený s dlouhými řasami se ani nepohnuli.

Napjala jsem se. Nečekala jsem, že mi část jejího plánu bude představena hned tady u Kořenů, že čeká přímo naproti mně u stolu.

Myšlenky se mi zpomalily, vlekly se jako hlemýždi. Bylo mi zle.

„Je vaše posádka připravená, kapitáne Langu?" zeptala se Alessandra.

Polekalo mě, když ten nejmladší z nich promluvil a uhodil přitom opálenou pěstí do druhé dlaně. Obě ruce měl špinavé od inkoustu či tuhy. „Vážení radní, senešale i ctěná choti, vicesenešalko – jsem kapitán Andrew Lang. Tohle je náš navigátor Homér Maionides." Hlavou kývl k ošlehanému muži po své pravici.

„Sira Perraulta, mnou jmenovaného protokolárního úředníka, už možná znáte," dodala Alessandra. Ukázala na muže s tváří jako z obrázku. „Znám ho již od dob, kdy jsem byla malá. Vyrůstal se mnou u newyorského dvora."

Zdálo se, že se kapitán Lang od sira Perraulta odtahuje. I já se trochu odklonila, vnitřnosti se mi zkroutily.

Perrault a má nevlastní matka byli staří přátelé.

A teď tu seděl a čekal, připravený na všechno.

„Nechci," vybuchla jsem. „Já nechci jet!"

Alessandra naklonila hlavu ke straně. „Zamítla jsi návrh sira Perraul-

ta dále s Janesleyovými diskutovat. Tohle je tvoje jediná zbývající možnost.“

Kapitán na mě jednou pohlédl, jeho oči i řasy pod tmavým obočím měly barvu půlnoci, a pak se podíval znovu na Alessandru. „*Pozorovatelka* je připraven na váš pokyn zítra vyplout.“

„Zítra?“ zamračil se táta.

„Je to dlouhá cesta, drahý,“ pronesla Alessandra. „Proč se zdržovat?“

Hrůza mě sevřela v čelistech a ostrými zuby se zakousla přímo do mých kostí.

Alessandra nás všechny rozestavěla jako šachové figurky a jen čekala na správnou chvíli, aby zahájila partii. Radu. Ty cizince. A mě, odmítnutou a bez dalších možností.

Všechno tak pečlivě plánovala kdovíjak dlouho a já si toho ani nevšimla.

„Kam?“ vydechla jsem, dostala jsem z hrdla seškrceného strachem jen jediné slovo. Sir Perrault si mě prohlížel jak exponát v muzeu. „Kam pojedu? S kým se tam setkám?“

Alessandra se na mě usmála. Úleva, kterou jí přineslo vítězství, však úsměv proměnila spíše v škleb s vyceněnými zuby. „To je překvapení.“

Zírala jsem na otce a beze slov ho prosila, aby se Alessandry zeptal, proč jednala za jeho zády. Aby jí řekl, že o mém odjezdu nebudeme diskutovat. Že jsem jeho holčička a potřebuju se trochu prospat.

Ale otec jen pozoroval svíce roztékající se uprostřed stolu, upřeně se díval do jejich plamének.

Bojovala jsem se slzami. Když jsem konečně promluvila, hlas se mi zlomil. „Tati, to nic neřekneš?“

„Možná bychom té šance měli využít, zlatíčko,“ pronesl sotva slyšitelným šepotem. „Nechceš snad být šťastná?“

„Já jsem ale šťastná tady, doma, s tebou.“ Poskládala jsem své myšlen-

ky dohromady jako střepy z rozbitého zrcadla, hlas se mi chvěl. „Copak mě tu nechceš?“

„Možná už nevím, co je pro nás správné,“ řekl pomalu a pohlédl mi do očí. „Myslím, že bys měla poslechnout maminku.“

Maminku.

To slovo mi vyrazilo dech.

O kus dál začaly odbíjet hodiny na věži kostela svatého Kryštofa a varovaly nás, že nastala půlnoc. Postavila jsem se a ucouvla od stolu, zakopla jsem přitom o svou židli i Kořeny čnící ze tmy.

Nesložím se před těmi lidmi.

Alessandřin hlas mě zastavil, byl tichý a pevný jako ruka na mém hrdle. „Přístav, zítra, za úsvitu.“

Pohlédla jsem z otcova prázdného obličeje na znepokojené radní a pak na mladého kapitána, jehož neklidný pohled mi prozradil, že ho to mrzí.

Má nevlastní matka ztěžka dýchala skrz zaťaté zuby, jako by z ní vítězství v našem souboji vysálo sílu. Rukama objímala dítě ve své děloze. Bratra či sestru, jejichž narození možná neuvidím.

Bez odpovědi jsem utekla.

Brala jsem světlé kamenné schody po dvou a řítila se síněmi bílými jako bezkrevná tvář. Už už jsem skoro dorazila k zadním dveřím Stromové síně, když jsem zakopla a při pádu na zem se mi vyzula bota.

Chvíli jsem se ani nehnula, ramena se mi třásla, když se mi z hrudi vydral vzlyk. Hodiny odbíjely znovu a znovu, lhostejné a necitelné. Když jsem se zvedla ze sněhobílých dlaždic, bolestí vystřelující z kolen jsem zasyčela – napovídala mi, že mi na nich vykvetou dvě purpurové modřiny jako lilie přímo pod kůží.

Nahoru, dolů, nahoru, dolů. Kulhala jsem ke dveřím a jediná zbývající bota mi po mramorové podlaze klouzala. Musela jsem ven.

Nahoru, dolů. Musela jsem se dostat na hřbitov.

6

Slzy, líčidla a měsíční světlo mi zamlžily zrak, když jsem se zhroutila před lísku a matčin náhrobek. *Vážená choť Violet ze Savannah a Potomacu. Milovaná.*

Přejela jsem prsty po těch slovech a přitiskla čelo na kámen, rukama jsem sevřela semenáček vyrůstající vedle. Vypěstovala jsem ho z odštěpku z maminčina oblíbeného stromu, když se ho Alessandra rozhodla zlikvidovat. V létě to bývalo naše místo, kde sedávala a předčítala mi celé hodiny z knihy pohádek, dokud slunce nekleslo k obzoru, země se neochladila a vzduch neztěžkl soumrakem a kouzly.

Přitiskla jsem se ke stromku a sedm let starému náhrobku a rozvzlykala jsem se. Můj svět shořel na popel, když matka zemřela. A teď Alessandra znovu škrtla zápalkou.

Poblíž něco zašustilo a já napjatě vzhlédla. „Kdo je tam?“

Ale ze stínů se vynořila známá tvář. „To jsem já, Selah.“

Roztřeseně jsem si povzdychla a zavřela oči, ale kmotra Althea mě poplácala po zádech. „Otevři oči, děvče. Nemáme moc času.“

Vstala jsem a bez dechu vklopýtala za její bílou róbou dvoukřídlými dveřmi kostela svatého Kryštofa. „Kmotřičko…“ vyhrkla jsem zmateně. Co všechno věděla? A jak to zjistila?

Mě to koneckonců zaskočilo zcela nepřipravenou.

„Pst.“ Posvětila si v nejbližším zásobníku svěcené vody kapesník a otřela mi s ním slzami zmáčené tváře. „Tak pojď.“

Vedla mě z hlavní chrámové lodi malými dvířky po dvou patrech schodiště do místnosti, která byla slabě cítit prachem a kadidlem. Svíce v nástěnných svícnech ožívaly, když kroužila po pokoji. „Musíme si promluvit. A nejlepší bude, když na to budeme mít světlo.“ Odvedla mě ke stolu v rohu a těžce si sedla. „Abych začala od začátku, slyšela jsem, co se dnes večer stalo, a to, že tě Peter odmítl, mi přijde divné.“

Smutně jsem se zasmála. „Proč? To, že mě odmítl jeden z nejoblíbenějších mladíků v Potomacu, zas tak divné není.“

„Žádné podceňování a žádnou sebelítost nechci slyšet,“ zkroutila kmotra Althea rty do vědoucího poloúsměvu. „Vím, že doslova uctíváš každý kousek země, kterého se dotknou jeho nohy, a Peter je opravdu dobrý chlapec. Ale Selah, je to jen chlapec.“

„Je jiný. Výjimečný,“ řekla jsem horečně. „Peter je hodný, hezký a báječný.“ Zašklebila jsem se, ta slova mě pálila jako sůl v ráně.

„Jsi trošku zaujatá, dítě. Je to roztomilý hoch, to jistě. Dvakrát týdně chodí ke zpovědi, a když jeho matka loni v zimě onemocněla, mohl si uběhat nohy, jak moc se o ni staral.“ Nakloní hlavu. „Ale rozhodně není lepší než ty.“

Nasucho jsem polkla, pamatovala jsem si, jak o matku pečoval. Když jsem jednoho dne přišla ke svatému Kryštofovi a uviděla jsem Petera vedle zásobníku se svíčkami, okamžitě jsem ho poznala a vykročila k němu.

„K čemu je všechny máš?“ vyhrkla jsem a ukázala na košík u jeho nohou. Byl v něm nacpaný hrnec s polévkou, ostře čpící obklady a sáč-